

(4) Przedmioty, służące do wygody chorych podczas podróży, dozwala się wziąć do wagonu bez opłaty. Za pozostały bagaż pobiera się opłatę, przewidzianą w taryfie.

(5) Postanowienia powyższe stosuje się również przy korzystaniu z osobnych, urządzonych do przewożenia chorych przedziałów klasy III.

(6) Przewóz wagonów powyższych odbywa się pociągami osobowymi lub mieszanymi, pośpiesznymi zaś tylko na podstawie szczególnego zezwolenia odnośnej Dyrekcji Kolejowej.

IV. (1) Jeżeli na żądanie zamawiającego dostarcza się wagonów, *szczególnie* przez niego wskazanych, to za ich przebieg liniami, którymi wagony te szły w stanie próżnym, zarówno w drodze tam, jak i z powrotem, pobiera się 330 mk. za każdą os. i każdy kilometr taryfowy. Przy obliczaniu tej należności—również gdy wagony wracają do stacji macierzystej inną drogą, niż tą, którą przybyły,—odejmuje się od ogólnej długości linii, którymi wagony przebiegały, długości tych linii, którymi wagony przechodziły z podróży; tylko za różnicę odległości w ten sposób obliczoną pobiera się powyżej wskazaną opłatę.

(2) Opłatę powyższą pobiera się również jeżeli wagon nie jest własnością kolei; w tym wypadku liczy się ją także, i to za drogę tam i z powrotem, gdy wagon przed lub po użyciu, w celu uskutecznienia naprawy, przesyła się na osobne żądanie zamawiającego, do warsztatów.

V. Wszystkie opłaty uiszczą się na stacji odjazdu; zamawiający otrzymuje zaświadczenie, które okazywać winien przy sprawdzaniu biletów w pociągu i oddać po ukończeniu podróży.

VI. W razie nieskorzystania z wagonu zamówionego kolej pobiera, oprócz opłat, wskazanych pod IV, wszystkie koszty, wynikłe wskutek przygotowania wagonu.

VII. Wszelkie dalsze warunki dostarczenia wagonu ustala kolej z zamawiającym.

kowskie, lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie — Tymczasowy Wydział Samorządowy we Lwowie.

§ 2. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala w tym celu corocznie sumy kosztów utrzymania policji państwowej w poszczególnych województwach, zwiększa je o proporcjonalny udział ich w kosztach utrzymania Komendy Głównej i podaje je do wiadomości właściwym wojewodom, oraz Tymczasowemu Wydziałowi Samorządowemu. Jedną czwartą część rozkładają wojewodowie, a na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego Tymczasowy Wydział Samorządowy, na powiaty ziemskie i miejskie, względnie miasta o własnym statucie, w połowie w stosunku do sumy bezpośrednich podatków państwowych, które wymierzone zostały na terenie odnośnych związków komunalnych w ostatnim roku podatkowym, w połowie zaś w stosunku do zaludnienia.

§ 3. Powiaty ziemskie mogą sumy, którymi je obciążono na podstawie § 2, albo pokryć z wpływów ogólnego budżetu komunalnego, albo też rozłożyć na gminy wiejskie i miejskie, należące do danego powiatowego związku komunalnego, na zasadzie współczynników w § 2 wymienionych.

§ 4. Gdyby po zamkniętym roku obrachunkowym okazało się, że rzeczywiste koszty utrzymania policji przekroczyły sumę pierwotnie preliminowaną i trybem, wskazanym w §§ 2 i 3, rozłożoną, dokonany będzie rozkład nadwyżki w sposób wyżej podany.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Rozporządzenie z dnia 22 października 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 5, poz. 28) traci moc obowiązującą.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

194.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 5 marca 1923 r.

w przedmiocie pobierania od samorządu kosztów utrzymania policji państwowej.

Na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 24 lipca 1919 r. o policji państwowej (Dz. P. P. P. № 61, poz. 363) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. Powiaty ziemskie i miejskie, względnie miasta o własnym statucie wstawia obowiązkowo do swych budżetów, jako udział w utrzymaniu policji państwowej, sumy, które wskażą właściwi wojewodowie, względnie, o ile chodzi o województwa: kra-

195.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 marca 1923 r.

w przedmiocie uprawy tytoniu w r. 1923.

Na podstawie art. 6, 7 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. W roku 1923 uprawa tytoniu dozwolona jest:

I. w województwie stanisławowskim:
w powiatach: horodeńskim, kołomyjskim, kowskim, peczeniżyńskim, rochatyńskim, śniatyńskim, stanisławowskim i tłumackim;

II. w województwie tarnopolskiem:
w powiatach: borszczowskim, buczańskim, czortkowskim, podhajeckim, skałackim, trembowelskim i zaleszczyckim;

III. w województwie warszawskim:

w powiatach: ciechanowskim, gostynińskim, kufnowskim, lipnowskim, łowickim, makowskim, mławskim, niezawskim, plockim, płońskim, przasnyskim, pułtuskim, rypińskim, sierpeckim i włocławskim;

IV. w województwie łódzkim:

w powiatach: kaliskim, kolskim, konińskim, łęczyckim, sieradzkim, słupeckim i tureckim.

V. w województwie kieleckim:

w powiatach: łżeckim, jędrzejowskim, kieleckim, końskim, kozienickim, miechowskim, olkuskim, opatowskim, opoczyńskim, pińczowskim, radomskim, sandomierskim i stopnickim;

VI. w województwie lubelskim:

a) w powiatach: bialskim, janowskim, lubartowskim, lukowskim, puławskim, radzyńskim, siedleckim, sokołowskim, węgrowskim i włodawskim;

b) w powiatach: biłgorajskim, chełmskim, hrubieszowskim, krasnostawskim, tomaszowskim i zamojskim;

VII. w województwie białostockim:

w powiatach: augustowskim, białostockim, bielskim, grodzieńskim, kolneńskim, łomżyńskim, ostrołęckim, sejneńskim, sokólskim, suwalskim, szczuczyńskim, wołkowyskim i wysoko-mazowieckim;

VIII. na całym obszarze województwa wołyńskiego;

IX. na całym obszarze województwa poleskiego;

X. na całym obszarze województwa nowogródzkiego;

XI. w Ziemi Wileńskiej:

w powiatach: dziśnieńskim, duniłowiczowskim i wilejskim;

XII. w województwie pomorskim:

w powiecie grudziądzkim;

XIII. w województwie poznańskim:

w powiatach: inowrocławskim, mogileńskim, poznańskim, strzelnieńskim i znińskim.

XIV. w województwie śląskim:

w powiatach, które oznaczy wydział skarbowy Województwa Śląskiego.

§ 2. Na obszarach, niewymienionych w § 1, może być dozwolona uprawa tytoniu tylko wtedy, gdy zajądą wymogi, określone w § 5.

§ 3. Pozwolenie na uprawę tytoniu mogą otrzymać tylko ci rolnicy, którzy wedle powszechnie obowiązujących ustaw mogą zawierać ważne umowy i którzy nie są wykluczeni od uprawy tytoniu.

Od uprawy tytoniu są wykluczeni:

- a) osoby, które uprawiając już tytoń nie zastosowały się do odnośnych zarządzeń władz skarbowych lub sprzeciwiały się stanowczo urzędowym czynnościom organów władz skarbowych odnośnie do uprawy tytoniu;
- b) osoby, zasądzone za przemytnictwo lub za przekroczenie ustawy i rozporządzeń, wydanych dla zabezpieczenia monopolu tytoniowego.

§ 4. Pozwolenie na uprawę tytoniu może być udzielone tylko wtedy, gdy przestrzeń gruntu, zgłoszona pod uprawę, obejmować będzie w danej miej-

scowości ogółem przynajmniej 2 hektary a pozatem przestrzeń gruntu, zgłoszona przez jednego rolnika, nie będzie mniejszą jak 500 mtr. kw. i to w jednej nierozdzielonej całości.

§ 5. Na obszarach, położonych poza obszarem uprawy oznaczonym w § 1, uprawa tytoniu może być dozwolona w tym wypadku, gdy pod uprawę zgłoszone będzie w jednym powiecie ogółem przynajmniej 10 hektarów gruntu.

Zresztą w tym wypadku obowiązują wymogi, ustanowione w § 4.

§ 6. Do udzielenia pozwolenia na uprawę tytoniu na obszarach, wymienionych w § 1 powołane są: dla obszarów wymienionych pod I i II inspektorat uprawy tytoniu w Zabłotowie wzgl. podległe mu urzędy lub komisje wykupna tytoniu;

dla obszarów wymienionych pod III, IV, V i VI a) inspektorat uprawy tytoniu w Warszawie; dla obszaru, wymienionego pod VI b) urząd wykupna tytoniu (magazyn sprzedaży wyrobów tytoniowych) w Lublinie;

dla obszaru, wymienionego pod VII, izba skarbowa w Białymstoku;

dla obszaru, wymienionego pod VIII, izba skarbowa w Łucku;

dla obszarów, wymienionych pod IX i X, izba skarbowa w Brześciu n/B;

dla obszaru, wymienionego pod XI, wileńska izba skarbowa;

dla obszaru, wymienionego pod XII, pomorska izba skarbowa w Grudziądzu;

dla obszaru, wymienionego pod XIII, wielkopolska izba skarbowa w Poznaniu;

dla obszaru, wymienionego pod XIV, wydział skarbowy województwa śląskiego w Katowicach.

Do udzielenia pozwolenia na uprawę tytoniu poza obszarem, oznaczonym w § 1, uprawniona jest wyłącznie Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego.

§ 7. Na obszarach, wymienionych w § 1 I i II pozwolenia na uprawę tytoniu mają być wydawane w sposób przepisany dotychczas dla tych obszarów według b. austr. przepisu dla plantatorów tytoniu w Galicji i na Bukowinie.

Sposób wydawania pozwoleń na obszarach wymienionych w § 1 III do XIV określają §§ 8 i 9.

§ 8. O pozwolenie na uprawę tytoniu należy zgłaszać się do wójta (naczelnika gminy) najpóźniej do dnia 15 maja 1923 r.

Zgłoszenie ma zawierać:

- a) imię i nazwisko zgłaszającego się,
- b) miejscowość, gmina, powiat,
- c) przestrzeń gruntu, przeznaczona pod uprawę,
- d) dokładne określenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę,
- e) oświadczenie zgłaszającego się, że zobowiązuje się stosować do przepisów i zarządzeń dotyczących uprawy tytoniu, tudzież odsprzedać całą ilość zebranego tytoniu Skarbowi Państwa po cenach taryfowych, które ustanowi Minister Skarbu,
- f) gatunek tytoniu, który zgłaszający się będzie uprawiać (czerwono-żółto-kwitnący),

- g) pochodzenie nasienia, użytego do uprawy, ewent. żądanie dostarczenia nasienia przez zarząd monopoli tytoniowego.

§ 9. Wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są złożone u nich zgłoszenia po stwierdzeniu prawdziwości dat w nich podanych podpisem i pieczęcią urzędową natychmiast przedłożyć łącznie wszystkie z każdej miejscowości właściwemu terytorjalnie urzędowi akcyz i monopolów.

Urząd akcyz i monopolów w razie, gdy przeciw udzieleniu pozwolenia na uprawę tytoniu nie zachodzą żadne przeszkody (§ 3 i 4) przedłożą bezzwłocznie nadesłane przez urzędy gminne zgłoszenia łącznie z każdej miejscowości urzędowi, powołanemu według § 6 do udzielenia pozwolenia, w razie zaś gdy przeciw udzieleniu pozwolenia zachodzą przeszkody, załatwia zgłoszenia odmownie.

Wydanie pozwolenia na uprawę tytoniu wzgl. odmowne załatwienie zgłoszenia winno nastąpić z możliwie największym pośpiechem bezwarunkowo tak, żeby zgłaszający się otrzymał odpowiedź na zgłoszenie najpóźniej do dnia 15 czerwca 1923 r. O każdym udzieleniu pozwolenia, ma być zawiadomiony właściwy terytorjalnie organ kontroli skarbowej.

Doręczenie pozwoleń na uprawę tytoniu ma nastąpić tą samą drogą, w jakiej przedłożone zostały zgłoszenia o pozwolenie.

§ 10. Urzędy, powołane do wydawania pozwoleń na uprawę tytoniu, mają do dnia 1 lipca 1923 r. przedłożyć Generalnej Dyrekcji Monopoli Tytoniowego wykaz udzielonych pozwoleń. Wykaz ten, zestawiony według powiatów, ma zawierać miejscowość, gminę, przestrzeń gruntu zgłoszoną pod uprawę w każdej miejscowości i gatunek tytoniu do uprawy zgłoszonego.

§ 11. Przyjmując pozwolenie na uprawę tytoniu poddaje się temsamem plantator urzędowej kontroli oraz przepisom i zarządzeniom, dotyczącym uprawy tytoniu.

Przy urzędowych czynnościach organów, kontrolujących uprawę, obowiązany jest plantator albo osobiście być obecnym albo upoważnić do zastępstwa inną osobę, a w razie potrzeby być przy tych czynnościach osobiście pomocnym lub też dostawić robotników tudzież udzielać wszelkich wyjaśnień.

§ 12. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa i tylko dla gruntu i przestrzeni w pozwoleniu oznaczonych.

§ 13. Pozwolenie na uprawę może wyjątkowo być przeniesione na inną osobę w następujących wypadkach:

- a) gdy podczas uprawy zajdzie zmiana w osobie użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, a to wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p. Natenczas osoba, która otrzymała pozwolenie, obowiązana jest o zaszczyt zmianie donieść przedkładając pozwolenie do dni 8 właściwemu organowi kontroli skarbowej. Organ ten uwidoczni zmianę w osobie plantatora w pozwoleniu i doniesie o niej urzędowi, który pozwolenie wydał.

Przez przyjęcie pozwolenia przez nowego użytkowcę gruntu przechodzą na niego wszystkie prawa i obowiązki, połączone z posiadaniem pozwolenia,

- b) gdy posiadacz pozwolenia na uprawę umrze, — pozwolenie to przechodzi na jego spadkobiercę lub następcę prawnego. W tym wypadku nie jest wymagane doniesienie o zmianie w osobie plantatora.

§ 14. Gdy plantator zmienia grunt pod uprawę zgłoszony na inny, obowiązany jest o tem donieść najpóźniej do 15 czerwca 1923 r. właściwemu organowi kontroli skarbowej. Organ ten uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu na uprawę i doniesie o niej urzędowi, który wydał pozwolenie.

§ 15. Gdy plantator zwiększa lub zmniejsza przestrzeń gruntu w pozwoleniu oznaczoną obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do 15 czerwca 1923 r. organ kontroli skarbowej.

W razie, gdy chodzi o zwiększenie przestrzeni gruntu pod uprawę zgłoszonego lub jej zmniejszenie jednak nie poniżej najniższego wymiaru oznaczonego dla poszczególnego plantatora w § 4 organ kontroli skarbowej uwidoczni tę zmianę w pozwoleniu i zawiadomi o niej urząd, który pozwolenie wydał.

§ 16. Zmniejszenie przestrzeni gruntu do uprawy zgłoszonego przez gminę lub plantatora poniżej najmniejszego wymiaru, oznaczonego § 4, pociąga za sobą, o ile nie będzie usprawiedliwione, odmówienie pozwolenia na uprawę tytoniu w roku przyszłym.

Jako usprawiedliwienie niedotrzymania najmniejszej przepisanej przestrzeni będzie uważane przedstawienie przez gminę wzgl. plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w oznaczonym rozmiarze, że jednak nie można przeprowadzić uprawy w tym rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec (np. posucha, powódź i t. p.).

O tych wypadkach obowiązana jest gmina wzgl. plantator donieść w przeciągu trzech dni właściwemu organowi kontroli skarbowej, który usprawiedliwienie to zanotuje w pozwoleniu na uprawę.

§ 17. Osoba, która zrzeka się pozwolenia na uprawę tytoniu, obowiązana jest to pozwolenie najdalej do 30 czerwca 1923 r. złożyć właściwemu organowi kontroli skarbowej a tenże organ zwróci je urzędowi, który pozwolenie wydał.

§ 18. Plantator obowiązany jest do czasu odstąpienia zbioru tytoniu Skarbowi Państwa o każdym elementarnem lub innym bez winy jego powstałym zdarzeniu, które spowodowało zniszczenie lub uszkodzenie uprawionego przez niego tytoniu donieść do 8 dni organowi kontroli skarbowej.

§ 19. Nasienie, potrzebne do uprawy tytoniu wyda osobom, które otrzymały pozwolenie na uprawę tytoniu, na żądanie urzęd, uprawniony do wydawania pozwoleń, bezpłatnie. W tym wypadku nie wolno im użyć innego nasienia do uprawy pod zagrożeniem wykluczenia od uprawy tytoniu w roku przyszłym.

§ 20. Na obszarach, wymienionych w § 1 punkty I. II. III. IV. V i VI, wolno uprawiać tytoń tylko z nasienia, dostarczonego przez zarząd monopolu tytoniowego.

§ 21. Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowymi jest zakazana. Przekroczenie tego zakazu pociągnie za sobą wykluczenie plantatora tytoniu od uprawy tytoniu w roku przyszłym.

§ 22. Za wzorowe prowadzenie uprawy tytoniu będą przyznane plantatorom nagrody pieniężne (premie) przy odstawieniu zbioru Skarbowi Państwa.

§ 23. Zaniechanie ze strony plantatora wzgl. gminy przepisanego w §§ 13 a), 14, 15, 16, 17 i 18 doniesienia pociąga za sobą wykluczenie od uprawy tytoniu w roku przyszłym niezależnie od ewentualnych kar, przepisanych w ustawie o monopolu tytoniowym.

§ 24. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonują organa zarządu monopolu tytoniowego, kontroli skarbowej, policji państwowej, żandarmerji wojskowej oraz wojskowej straży granicznej.

Celem tego nadzoru jest stwierdzenie, czy plantator spełnia wszystkie swoje zobowiązania, przyjęte z uzyskaniem pozwolenia na uprawę tytoniu, tudzież, czy nie dopuszcza się przekroczeń przepisów ustawy o monopolu tytoniowym względnie rozporządzeń, dotyczących uprawy tytoniu.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru, uprawnione są do wstępu na grunt, na którym tytoń jest uprawiany, i do wszystkich miejsc i schowków, w których plantator tytoń przechowuje. Te czynności należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny oraz członka zwierzchności gminy.

Każdy organ kontroli skarbowej, któremu zlecony będzie nadzór nad uprawą tytoniu obowiązany jest prowadzić kataster plantatorów tytoniu. W katastrze tym zapisywać należy zmiany w osobie plantatora, w gruncie i przestrzeni uprawy, doniesienia plantatora i stwierdzone przekroczenia przepisów o uprawie.

§ 25. Na zasadzie § 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są współdziałać w przyjmowaniu zgłoszeń o pozwolenie na uprawę tytoniu stosownie do postanowień § 7 niniejszego rozporządzenia, wspierać organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

§ 26. Ceny wykupne, sposób i termin dostawy tytoniu ustanowią odrębne rozporządzenia.

Ceny wykupna odpowiadać będą stosownie do gatunku tytoniu a to żółto-kwitnącego względnie czerwono-kwitnącego przeciętnie trzykrotnej względnie pięciokrotnej przeciętnej cenie żyta w listopadzie 1923 r. według notowań warszawskiej giełdy zbożowej.

§ 27. Warunki uprawy tytoniu dla celów ściśle naukowych i doświadczalnych określi w każdym poszczególnym wypadku Generalna Dyrekcja Monopolu Tytoniowego.

Pozwolenie na uprawę tytoniu w tych celach mogą otrzymać tylko instytucje publiczne (zakłady naukowe, rolnicze i t. p.).

Zgłoszenia o pozwolenie na tą uprawę należy składać za pośrednictwem Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych do Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

196.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 marca 1923 r.

w przedmiocie przedłużenia terminu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do załatwiania w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron.

Na podstawie art. 17 i 21 rozporządzenia Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z d. 11 czerwca 1920 r. o taryfie celnej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) zarządza się co następuje:

Termin do załatwiania w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron przez przedsiębiorstwa ekspedycyjne, które nie otrzymają pozwolenia na załatwianie formalności celnych w urzędach celnych, ustalony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 października 1920 r. w przedmiocie dopuszczania przedsiębiorstw ekspedycyjnych do pośrednictwa w załatwianiu formalności celnych (Dz. U. R. P. № 103 poz. 686 art. 16 ust. 2), a ostatnio przedłużony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 9 lutego 1923 roku w przedmiocie przedłużenia terminu dla przedsiębiorstw ekspedycyjnych do załatwiania w urzędach celnych zleceń przyjętych od stron (Dz. U. R. P. № 14 poz. 99) przedłuża się do dnia 1 czerwca 1923 roku.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

197.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 21 marca 1923 r.

o wynagrodzeniu ławników sądów pokoju, w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o wynagrodzeniu ławników sądów pokoju (Dz. U. R. P. № 30 poz. 173) zarządzam w porozumieniu z Ministrem Skarbu co następuje:

§ 1. Ławnicy sądów pokoju otrzymują, jako odszkodowanie za czas stracony, djety w wysokości 3.000 mk. za każdy dzień posiedzenia. Powyższa su-